

[Boligministeren.]

engang i morgen, der i nogen grad skulle bøde på de spørgsmål. Denne histories videre skæbne er selvfølgelig afhængig af, om vi kan få boligudvalgets tilslutning til det notat, der er fremsendt.

Jeg mener ikke, jeg er berettiget til her fra folketingets talerstol at citere fra det notat, før jeg er sikker på, at alle boligudvalgets medlemmer har læst det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Svend Haugaard* (RV) til landbrugsministeren:

„Er landbrugsloven ikke gældende, når der sælges landbrugsjord, som har været eksproprieret til vejformål, men ikke er blevet anvendt hertil?“

(Spm. nr. 267).

Svend Haugaard (RV):

Når der eksproprieres til vejformål, så er det naturligt, at der undertiden følger lidt mere med, end man direkte skal bruge til vejen. Disse arealer skal så sælges igen, når man har overblik over, hvad man skal bruge. Det er i reglen tidligere landbrugsjord, der er blevet eksproprieret, og landbrugsjord med landbrugspligt.

Nu har jeg erfaret, at det nu og da sælges til de højest bydende, uanset om landbrugsloven skulle gælde ved disse salg eller ej. F. eks. respekterer man ikke altid arealgrænser, man respekterer ikke altid landbrugslovens krav om, at der skal være beboelse på landbrugsjord, og i visse tilfælde bliver det solgt til rekreative formål. Det er derfor, jeg synes, der er grund til at spørge: er det i sådanne tilfælde vejloven eller landbrugsloven, der er den øverste, og herunder også, hvordan med landbrugspligten i disse forhold?

Landbrugsministeren (Kofod):

Det har hidtil været den almindelige opfattelse, at andre myndigheder som hovedregel har måttet tage en ekspropriation til efterretning. Jeg kan her henvise til den udtalelse, min ærede kollega, ministeren for offentlige arbejder, fremsatte her i tinget den 27. marts i sagen vedrørende Tune lufthavn. Det fremgår heraf, at det en lang år-

række har været ministeriet for offentlige arbejders opfattelse, at reglerne i ekspropriationsloven fortrængte reglerne i generelle reguleringslove. Der har dog fra anden side været rejst tvivl om, at en ekspropriation umiddelbart kan tilsidesætte alle offentlige retlige forpligtelser. Personlig er jeg af den opfattelse, at den praksis, som ministeriet for offentlige arbejder har fulgt, har været lidt ensidig. Det er derfor med glæde, at jeg nu kan konstatere, at ministeriet for offentlige arbejder fremtidig vil følge den linje, at såvel zoneloven som andre love med generelle reguleringsregler skal iagttages ved ekspropriationsanlæg, og herunder naturligvis også landbrugsloven.

Når landbrugsloven skal iagttages specielt ved ekspropriationsanlæg, må det efter min opfattelse også være klart, at lovens regler må iagttages, når der er tale om, at arealet skal sælges, hvis det ikke skal anvendes til selve ekspropriationsformålet. Jeg går ud fra, at hele spørgsmålet i nær fremtid vil blive taget op til nærmere forhandling mellem ministeriet for offentlige arbejder og landbrugsministeriet, sådan at vi kan få klare retningslinjer her.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hanne Reintoft* (DKP) til socialministeren:

„Vil ministeren oplyse, hvorfor sikringsstyrelsen i forbindelse med strejkerne den 13. og 16. maj 1974 har tilsidesat reglerne om udbetaling af sygedagpenge til personer, der var sygemeldt inden strejkens ikrafttræden, skønt sikringsstyrelsen den 20. marts 1973 har meddelt, at personer, hvor sygdommen var indtruffet inden strejkens ikrafttræden, var berettiget til dagpenge udbetalt af social- og sundhedsforvaltningen i den sygemeldtes opholdskommune?“

(Spm. nr. 268).

Hanne Reintoft (DKP):

På grundlag af dagpengelovens § 5 udsendte sikringsstyrelsen den 20. marts 1973 sin Meddelelse nr. 2 i det år om, at arbejdere, der var syge inden strejke på deres virksomhed, fortsat skulle have dagpenge udbetalt, men ikke af arbejdsgiveren, men af det sociale udvalg i opholdskommunen. Der er